

32003L0048

L 157/38

EIROPAS SAVIENĪBAS OFICIĀLAIS VĒSTNESIS

26.6.2003.

PADOMES DIREKTĪVA 2003/48/EK**(2003. gada 3. jūnijs)****par tādu ienākumu aplikšanu ar nodokļiem, kas gūti kā procentu maksājumi par uzkrājumiem**

EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Eiropas Kopienas dibināšanas līgumu, un jo īpaši tā 94. pantu,

ņemot vērā Komisijas priekšlikumu ⁽¹⁾,ņemot vērā Eiropas Parlamenta atzinumu ⁽²⁾,ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu ⁽³⁾,

tā kā:

- (1) Līguma 56. līdz 60. pants garantē brīvu kapitāla apriti.
- (2) Ienākumi no uzkrājumiem, kas gūti kā procentu maksājumi par parādprasībām, ir ar nodokļiem aplikami ienākumi visu dalībvalstu pastāvīgajiem iedzīvotājiem.
- (3) Atbilstoši Līguma 58. panta 1. punktam dalībvalstīm ir tiesības piemērot atbilstošus savu nodokļu likumu noteikumus, kas paredz atšķirīgu rīcību pret nodokļu maksātājiem, kuru situācija attiecībā uz to dzīves vietu vai attiecībā uz vietu, kur ir ieguldīts to kapitāls, ir atšķirīga, un veikt visus nepieciešamos pasākumus, lai novērstu valsts tiesību aktu un noteikumu pārkāpumus, jo īpaši nodokļu uzlikšanas jomā.
- (4) Saskaņā ar Līguma 58. panta 3. punktu dalībvalstu nodokļu tiesību aktu noteikumi, kas paredzēti, lai vērstos pret ļaunprātīgu izmantošanu vai krāpšanu, nedrīkst būt patvaļīgas diskriminācijas līdzeklis vai slēpts ierobežojums brīvai kapitāla un maksājumu apritei, kas noteikta ar Līguma 56. Pantu.
- (5) Nepastāvēt valstu nodokļu sistēmu saskaņošanai attiecībā uz nodokļu uzlikšanu ienākumiem, kas gūti no uzkrājumiem kā procentu maksājumi, jo īpaši ciktāl tas attiecas uz rīcību ar procentiem, ko saņem nerezidenti, dalībvalstu rezidentiem savā dzīvesvietas dalībvalstī pašlaik bieži pastāv iespēja izvairīties no jebkādu nodokļu uzlikšanas procentiem, ko tie saņem citā dalībvalstī.
- (6) Šāda situācija rada izkropļojumus kapitāla aprītē starp dalībvalstīm, kas nav savienojami ar iekšējo tirgu.
- (7) Šīs direktīvas pamatā ir konsenss, kas panākts 2000. gada 19. un 20. jūnija Eiropadomes sanāksmē Santamarija da Feirā un turpmākās Ekonomikas un finanšu padomes

sanāksmēs 2000. gada 26. un 27. novembrī, 2001. gada 13. decembrī un 2003. gada 21. janvārī.

- (8) Šīs direktīvas galīgais mērķis ir ļaut ienākumus no uzkrājumiem, kas gūti kā procentu maksājumi, kuri vienā dalībvalstī maksāti īpašuma beneficiāriem, kas ir fiziskas personas ar dzīvesvietu citā dalībvalstī, efektīvi aplikāt ar nodokļiem saskaņā ar šīs pēdējās dalībvalsts tiesību aktiem.
- (9) Šīs direktīvas mērķi vislabāk var sasniegt, vērsoties pie procentu maksājumiem, kurus dalībvalstīs reģistrēti uzņēmēji maksā vai nodrošina īpašuma beneficiāriem vai šo beneficiāru labā, kuri ir citā dalībvalstī rezidējošas privātpersonas.
- (10) Tā kā dalībvalstis nevar pietiekami sekmīgi sasniegt šīs direktīvas mērķi, jo nenotiek saskaņošana starp valstu sistēmām attiecībā uz nodokļu uzlikšanu ienākumiem, kas gūti no uzkrājumiem, un tādēļ tas labāk sasniedzams Kopienas līmenī, Kopiena var pieņemt pasākumus saskaņā ar Līguma 5. pantā noteikto subsidiaritātes principu. Saskaņā ar proporcionalitātes principu, kas izklāstīts minētajā pantā, šī direktīva paredz tikai minimālās prasības, kas nepieciešamas šos mērķu sasniegšanai, un ir samērīga ar šo mērķi.
- (11) Maksājumu pārstāvis ir uzņēmējs, kas maksā procentus, vai nodrošina, ka procenti tiek maksāti tieši īpašuma beneficiāra labā.
- (12) Formulējot procentu maksājuma jēdzienu un maksājumu pārstāvja mehānismu, attiecīgā gadījumā jāatsaucas uz Padomes 1985. gada 20. decembra Direktīvu 85/611/EEK par normatīvo un administratīvo aktu koordināciju attiecībā uz pārvedamu vērtspapīru kolektīvo ieguldījumu uzņēmumiem (UKIPV) ⁽⁴⁾.
- (13) Šīs direktīvas darbības jomai jāietver vienīgi nodokļu uzlikšana ienākumiem no uzkrājumiem, kas gūti kā procentu maksājumi par parādprasībām, izslēdzot, cita starpā, jautājumus, kas attiecas uz nodokļu uzlikšanu pensijām un apdrošināšanas atlīdzībām.
- (14) Galīgo mērķi ieviest efektīvu nodokļu uzlikšanu procentu maksājumiem dalībvalstī, kas ir īpašuma beneficiāra dzīvesvietas valsts nodokļu vajadzībām, var sasniegt, veicot informācijas apmaiņu starp dalībvalstīm par procentu maksājumiem.

⁽¹⁾ OV C 270 E, 25.9.2001., 259. lpp.⁽²⁾ OV C 47 E, 27.2.2003., 553. lpp.⁽³⁾ OV C 48, 21.2.2002., 55. lpp.⁽⁴⁾ OV L 375, 31.12.1985., 3. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2001/108/EK (OV L 41, 13.2.2002., 35. lpp.).

- (15) Padomes 1977. gada 19. decembra Direktīva 77/799/EEK par dalībvalstu kompetentu iestāžu savstarpējo palīdzību tiešo un netiešo nodokļu jomā ⁽¹⁾ jau veido pamatu informācijas apmaiņai starp dalībvalstīm nodokļu vajadzībām attiecībā uz ienākumiem, uz kuriem attiecas šī direktīva. Tā arī turpmāk jāpiemēro šādai informācijas apmaiņai papildu šai direktīvai, ciktāl šī direktīva neatkāpjas no tās.
- (16) Automātiska informācijas apmaiņa starp dalībvalstīm par procentu maksājumiem, uz kuriem attiecas šī direktīva, ļauj efektīvi uzlikt nodokļus šiem maksājumiem dalībvalstī, kas ir īpašuma beneficiāra dzīvesvietas valsts nodokļu vajadzībām saskaņā ar šīs valsts tiesību aktiem. Tādēļ nepieciešams izvirzīt noteikumu, ka dalībvalstīm, kas apmainās ar informāciju atbilstoši šai direktīvai, nevar atļaut paļauties uz informācijas apmaiņas robežām, kas noteiktas Direktīvas 77/799/EEK 8. pantā.
- (17) Ņemot vērā strukturālās atšķirības, Austrija, Beļģija un Luksemburga nevar piemērot automātisko informācijas apmaiņu tajā pašā laikā, kad citas dalībvalstis. Pārejas periodā, ņemot vērā, ka ieturējuma nodoklis var nodrošināt efektīvas nodokļu uzlikšanas minimālo līmeni, jo īpaši ar likmi, kas proporcionāli pieaug līdz 35 %, šīm trim dalībvalstīm jāpiemēro ieturējuma nodoklis ienākumiem no uzkrājumiem, uz kuriem attiecas šī direktīva.
- (18) Lai nodrošinātu vienādu attieksmi, Austrijai, Beļģijai un Luksemburgai nav jābūt pienākumam piemērot automātisko informācijas apmaiņu pirms Šveice, Andoras Firstiste, Lichtenšteinas Firstiste, Monako Firstiste un Sanmarīno Republika nodrošina efektīvu informācijas apmaiņu pēc pieprasījuma attiecībā uz procentu maksājumiem.
- (19) Šīm dalībvalstīm jāpārskaita lielākā daļa no to ieņēmumiem no šī ieturējuma nodokļa dalībvalstij, kas ir procentu īpašuma beneficiāra dzīvesvietas valsts.
- (20) Šīm dalībvalstīm jāpieņem procedūra, kas atļauj īpašuma beneficiāriem, kuri ir citas dalībvalsts rezidenti nodokļu vajadzībām, izvairīties no ieturējuma nodokļa uzlikšanas, pilnvarojot savu maksājumu pārstāvi paziņot par procentu maksājumiem vai uzrādot apliecību, ko izdevusi kompetenta iestāde dalībvalstī, kas ir viņu dzīvesvietas valsts nodokļu vajadzībām.
- (21) Dalībvalstij, kas ir īpašuma beneficiāra dzīvesvietas valsts nodokļu vajadzībām, jānodrošina, ka tiek novērsta dubultā nodokļu uzlikšana procentu maksājumiem, kas varētu notikt, piemērojot minēto ieturējuma nodokli saskaņā ar procedūru, kas noteikta šajā direktīvā. Šai dalībvalstij tas jā dara, piešķirot šī ieturējuma nodokļa atlaidi līdz pat apmēram, kādā šis nodoklis iekasējams tās teritorijā, un atmaksājot īpašuma beneficiāram ieturētā nodokļa pārsnieguma summu. Tomēr tā var šī nodokļu atlaides mehānisma piemērošanas vietā piešķirt ieturējuma nodokļa atmaksājumu.
- (22) Lai izvairītos no tirgus traucējumiem, šo direktīvu pārejas perioda laikā nepiemēro procentu maksājumiem par konkrētiem apgrozāmiem parāda vērtspapīriem.
- (23) Šai direktīvai nav jāliedz dalībvalstīm iekasēt no procentiem, kas rodas to teritorijā, cita veida ieturējuma nodokļus, kas nav minēti šajā direktīvā.
- (24) Kamēr Amerikas Savienotās Valstis, Šveice, Andora, Lichtenšteina, Monako, Sanmarīno un attiecīgās dalībvalstu atkarīgās vai asociētās teritorijas visas nepiemēro līdzvērtīgus vai tādus pašus pasākumus, kā šajā direktīvā noteiktie, kapitāla aizplūšana uz šīm valstīm un teritorijām var apdraudēt šīs direktīvas mērķu sasniegšanu. Tādēļ nepieciešams, lai šo direktīvu piemēro no tās pašas dienas, kad visas šīs valstis un teritorijas piemēro šādus pasākumus.
- (25) Komisijai ik pēc trīs gadiem jāsniedz ziņojums par šīs direktīvas darbību un jāierosina Padomei grozījumi, kas nepieciešami, lai labāk nodrošinātu efektīvu nodokļu uzlikšanu ienākumiem no uzkrājumiem un novērstu nevēlamus konkurences izkropļojumus.
- (26) Šajā direktīvā ir ievērotas pamattiesības un principi, kas cita starpā ir atzīti Eiropas Savienības Pamattiesību hartā,

IR PIEŅĒMUSI ŠO DIREKTĪVU.

I NODAĻA

IEVADA NOTEIKUMI

1. pants

Mērķis

1. Šīs direktīvas galīgais mērķis ir ļaut efektīvi uzlikt nodokļus ienākumiem no uzkrājumiem, kas gūti kā procentu maksājumi, kuri vienā dalībvalstī izmaksāti īpašuma beneficiāriem, kas ir fiziskas personas un citas dalībvalsts rezidenti nodokļu vajadzībām, saskaņā ar šīs pēdējās dalībvalsts tiesību aktiem.

2. Dalībvalstis veic vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka to teritorijā reģistrēti maksājumu pārstāvji veic uzdevumus, kas vajadzīgi šīs direktīvas īstenošanai, neatkarīgi no vietas, kur reģistrēti parādnieki, pret kuru vērstā parādprasība rada procentus.

⁽¹⁾ OV L 336, 27.12.1977., 15. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar 1994. gada Pievienošanās aktu.

2. pants

Īpašuma beneficiāra definīcija

1. Šajā direktīvā "īpašuma beneficiārs" ir jebkura fiziska persona, kas saņem procentu maksājumu, vai jebkura fiziska persona, kuras labā tiek nodrošināta procentu maksājuma veikšana, ja vien viņš nesniedz pierādījumus, kas tas nav saņemts vai tā maksājums nav nodrošināts tieši viņa labā, tas ir, ja:

- a) viņš darbojas kā maksājumu pārstāvis 4. panta 1. punkta nozīmē; vai
- b) viņš darbojas saskaņā ar uzdevumu, ko devusi juridiska persona, saimnieciska vienība, kuras peļņai tiek uzlikti nodokļi saskaņā ar vispārējiem noteikumiem par uzņēmējdarbības aplikšanu ar nodokļiem, UKIPV, kas pilnvarots saskaņā ar Direktīvu 85/611/EEK, vai saimnieciska vienība, kas minēta šīs direktīvas 4. panta 2. punktā, un attiecībā uz pēdējo no šiem gadījumiem atklāj šīs saimnieciskās vienības nosaukumu un adresi uzņēmējam, kas maksā procentu maksājumu, un šis uzņēmējs sniedz šādu informāciju kompetentai iestādei dalībvalstī, kurā ir reģistrēts, vai
- c) viņš darbojas tādas citas fiziskas personas uzdevumā, kas ir īpašuma beneficiārs, un atklāj maksājumu pārstāvim šī īpašuma beneficiāra identitāti saskaņā ar 3. panta 2. punktu.

2. Ja maksājumu pārstāvim ir informācija, kas liek domāt, ka fiziskā persona, kura saņem procentu maksājumu vai kuras labā tiek nodrošināta procentu maksājuma veikšana, varētu nebūt īpašuma beneficiārs, un, ja uz šo fizisko personu neattiecas ne 1. punkta a) apakšpunkts, ne 1. punkta b) apakšpunkts, tas veic pamatotos pasākumus, lai noteiktu īpašuma beneficiāra identitāti saskaņā ar 3. panta 2. punktu. Ja maksājumu pārstāvis nevar noteikt īpašuma beneficiāra identitāti, tas rīkojas attiecībā pret attiecīgo fizisko personu kā pret īpašuma beneficiāru.

3. pants

Īpašuma beneficiāra identitāte un dzīvesvieta

1. Katra dalībvalsts savā teritorijā pieņem procedūras, kas nepieciešamas, lai ļautu maksājumu pārstāvim noteikt īpašuma beneficiāru identitāti un viņu dzīvesvietu 8. līdz 12. pantā noteiktiem mērķiem un nodrošina šo procedūru piemērošanu.

Šādas procedūras atbilst minimālajiem standartiem, kas noteikti 2. un 3. punktā.

2. Maksājumu pārstāvis nosaka īpašuma beneficiāra identitāti, pamatojoties uz minimālajiem standartiem, kas atkarībā no tā, kad noslēgtas attiecības starp maksājumu pārstāvi un procentu saņēmēju, atšķiras šādi:

- a) attiecībā uz līgumattiecībām, kas noslēgtas līdz 2004. gada 1. janvārim, maksājumu pārstāvis nosaka īpašuma beneficiāra identitāti, ko veido viņa vārds un adrese, izmantojot informāciju, kas ir tā rīcībā, jo īpaši, atbilstoši spēkā esošajiem noteikumiem tā reģistrācijas valstī un Padomes 1991. gada

10. jūnija Direktīvai 91/308/EEK par to, kā novērst finanšu sistēmas izmantošanu nelikumīgi iegūtas naudas legalizēšanai (naudas mazgāšanai) ⁽¹⁾;

- b) attiecībā uz līgumattiecībām, kas noslēgtas 2004. gada 1. janvārī vai vēlāk, vai arī attiecībā uz darījumiem, kas šādā laikā veikti, nepastāvot līgumattiecībām, maksājumu pārstāvis nosaka īpašuma beneficiāra identitāti, ko veido vārds, adrese un nodokļu identifikācijas numurs, ja tāds ir, kuru piešķirusi dalībvalsts, kas ir dzīvesvietas valsts nodokļu vajadzībām. Šos datus nosaka, pamatojoties uz pasi vai oficiālu personas apliecību, ko uzrāda īpašuma beneficiārs. Ja šajā pasē vai oficiālajā personas apliecībā nav uzrādīta adrese, to nosaka, pamatojoties uz jebkādu citu identitāti apstiprinošu dokumentu, ko uzrāda īpašuma beneficiārs. Ja pasē, oficiālajā personas apliecībā vai jebkādā citā identitāti apstiprinošā dokumentā, tostarp, iespējams, uzturēšanās apliecībā nodokļu vajadzībām, ko uzrāda īpašuma beneficiārs, nav minēts nodokļu identifikācijas numurs, identitāti papildina, norādot īpašuma beneficiāra dzimšanas vietu un laiku, ko nosaka, pamatojoties uz viņa pasi vai oficiālo personas apliecību.

3. Maksājumu pārstāvis nosaka īpašuma beneficiāra dzīvesvietu, pamatojoties uz minimālajiem standartiem, kas atšķiras atkarībā no tā, kad noslēgtas attiecības starp maksājumu pārstāvi un procentu saņēmēju. Saskaņā ar turpmāk norādītajiem nosacījumiem uzskata, ka dzīvesvieta atrodas valstī, kur ir īpašuma beneficiāra pastāvīgā adrese:

- a) attiecībā uz līgumattiecībām, kas noslēgtas līdz 2004. gada 1. janvārim, maksājumu pārstāvis nosaka īpašuma beneficiāra dzīvesvietu, izmantojot informāciju, kas ir tā rīcībā, jo īpaši, atbilstoši spēkā esošajiem noteikumiem tā reģistrācijas valstī un Direktīvai 91/308/EEK;
- b) attiecībā uz līgumattiecībām, kas noslēgtas 2004. gada 1. janvārī vai vēlāk, vai arī attiecībā uz darījumiem, kas šādā laikā veikti, nepastāvot līgumattiecībām, maksājumu pārstāvis nosaka īpašuma beneficiāra dzīvesvietu, pamatojoties uz adresi, kas minēta pasē, oficiālajā personas apliecībā, vai, ja nepieciešams, pamatojoties uz jebkādu citu identitāti apstiprinošu dokumentu, ko uzrāda īpašuma beneficiārs, ievērojot šādu procedūru: fiziskām personām, kas uzrāda pasi vai oficiālu personas apliecību, ko izsniegusi dalībvalsts, bet kuras paziņo, ka ir trešās valsts rezidenti, dzīvesvietu nosaka, izmantojot uzturēšanās apliecību nodokļu vajadzībām, ko izdevusi tās trešās valsts kompetentā iestāde, par kuru fiziskā persona apgalvo, ka ir tās rezidents. Ja nav uzrādīta šāda apliecība, par dzīvesvietas valsti uzskata dalībvalsti, kas izsniegusi pasi vai citu oficiālu personu apliecinošu dokumentu.

4. pants

Maksājumu pārstāvja definīcija

1. Šajā direktīvā "maksājumu pārstāvis" ir jebkurš uzņēmējs, kas maksā procentus vai nodrošina, ka procenti tiek maksāti tieši īpašuma beneficiāra labā, vai nu uzņēmējam pašam esot parādniekam, pret kuru ir parādasprasība, kas rada procentus, vai arī, ja parādnieks vai īpašuma beneficiārs uzdod uzņēmējam maksāt procentus vai nodrošināt, ka tie tiek maksāti.

⁽¹⁾ OV L 166, 28.6.1991., 77. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2001/97/EK (OV L 344, 28.12.2001., 76. lpp.).

2. Jebkuru saimniecisku vienību, kas izveidota dalībvalstī un kurai maksā procentus vai kurai tiek nodrošināta procentu maksājumu veikšana īpašuma beneficiāra labā, arī uzskata par maksājumu pārstāvi, ja tiek veikts šāds maksājums, vai arī tiek nodrošināts, ka šāds maksājums tiek veikts. Šo noteikumu nepiemēro, ja uzņēmējam, pamatojoties uz oficiāliem pierādījumiem, ko šāda saimnieciska vienība uzrādījusi, ir iemesls uzskatīt, ka:

- a) tā ir juridiska persona, izņemot juridiskās personas, kas minētas 5. punktā; vai
- b) tās peļņai uzliek nodokļus saskaņā ar vispārējiem noteikumiem par uzņēmējdarbības aplikšanu ar nodokļiem; vai
- c) tā ir UKIPV, kas atzīta saskaņā ar Direktīvu 85/611/EEK.

Uzņēmējs, kas maksā procentus vai nodrošina, ka procenti tiek maksāti šādai saimnieciskai vienībai, kura izveidota citā dalībvalstī un kuru uzskata par maksājumu pārstāvi saskaņā ar šo punktu, paziņo kompetentai iestādei reģistrācijas dalībvalstī šīs saimnieciskās vienības nosaukumu un adresi un kopējo procentu apjomu, kas šādai saimnieciskai vienībai samaksāts vai kura samaksa ir nodrošināta, un šī kompetentā iestāde pārsūta šo informāciju tās dalībvalsts kompetentajai iestādei, kurā šī saimnieciskā vienība reģistrēta.

3. Tomēr 2. punktā minētā saimnieciskā vienība var izvēlēties, ka šīs direktīvas vajadzībām to uzskata par UKIPV, kā minēts 2. punkta c) apakšpunktā. Lai realizētu šo izvēli, nepieciešama apliecība, kas jāizsniedz dalībvalstij, kurā saimnieciskā vienība reģistrēta, un saimnieciskajai vienībai jāuzrāda šī apliecība uzņēmējam.

Dalībvalstis pieņem sīki izstrādātus noteikumus par šo izvēli saimnieciskām vienībām, kas reģistrētas to teritorijā.

4. Ja uzņēmējs un saimnieciskā vienība, kas minēta 2. punktā, reģistrēti vienā dalībvalstī, šī dalībvalsts veic nepieciešamos pasākumus, lai nodrošinātu, ka saimnieciskā vienība ievēro šīs direktīvas noteikumus, kad tā darbojas kā maksājumu pārstāvis.

5. Juridiskās personas, kas atbrīvotas no 2. punkta a) apakšpunkta, ir:

- a) Somijā: *avoin yhtiö (Ay)* un *kommandiittiyhtiö (Ky)/öppet bolag* un *kommanditbolag*;
- b) Zviedrijā: *handelsbolag (HB)* un *kommanditbolag (KB)*.

5. pants

Kompetentās iestādes definīcija

Šajā direktīvā "kompetentā iestāde" ir:

- a) dalībvalstīs — jebkura iestāde, par kuru dalībvalsts paziņojusi Komisijai;

- b) trešās valstīs — kompetentā iestāde divpusēju vai daudzpusēju nodokļu konvenciju vajadzībām, vai, ja tādas nav, tāda cita iestāde, kuras kompetencē ir izsniegt uzturēšanās apliecības nodokļu vajadzībām.

6. pants

Procentu maksājuma definīcija

1. Šajā direktīvā "procentu maksājums" ir:

- a) procenti, ko iemaksā kontā vai ar kuriem kreditē kontu un kuri attiecas uz visa veida parādpasībām neatkarīgi no tā, vai tās ir nodrošinātas ar hipotēku vai nav, vai tās dod tiesības saņemt daļu no parādnieka peļņas vai nē, un jo īpaši uz ienākumiem no valsts vērtspapīriem un ienākumiem no obligācijām vai ķīlu zīmēm, tostarp prēmijām un balvām, kas attiecināmas uz šādiem vērtspapīriem, obligācijām vai ķīlu zīmēm; kavējuma naudas maksājumus par novēlotiem maksājumiem neuzskata par procentu maksājumiem;
- b) procentus, kas uzkrāti vai kapitalizēti, pārdodot, atmaksājot vai izpērkot a) apakšpunktā minētās parādpasības;
- c) ienākumi, kas rodas no procentu maksājumiem, ko tieši vai ar 4. panta 2. punktā minētās saimnieciskās vienības starpniecību izmaksā:
 - i) UKIPV, kas pilnvarots saskaņā ar Direktīvu 85/611/EEK;
 - ii) saimnieciskās vienības, kas var izmantot 4. panta 3. punktā minēto izvēli;
 - iii) kolektīvo ieguldījumu uzņēmumi, kas izveidoti ārpus 7. pantā minētās teritorijas;
- d) ienākumi, kas gūti, pārdodot, atmaksājot vai izpērkot akcijas vai daļas šādos turpmāk minētos uzņēmumos vai saimnieciskās vienībās, ja tie tieši vai netieši ar citu tādu kolektīvo ieguldījumu uzņēmumu vai saimniecisko vienību starpniecību, kas norādīti turpmāk, iegulda vairāk nekā 40 % no saviem aktīviem a) apakšpunktā minētajās parādpasībās:
 - i) UKIPV, kas pilnvarots saskaņā ar Direktīvu 85/611/EEK;
 - ii) saimnieciskās vienības, kas var izmantot 4. panta 3. punktā minēto izvēli;
 - iii) kolektīvo ieguldījumu uzņēmumi, kas izveidoti ārpus 7. pantā minētās teritorijas.

Tomēr dalībvalstis var izvēlēties iekļaut d) apakšpunktā minētos ienākumus procentu definīcijā tikai tad, ja šādi ienākumi atbilst ieņēmumiem, kas tieši vai netieši gūti no procentu maksājumiem a) un b) apakšpunkta nozīmē.

2. Attiecībā uz 1. punkta c) un d) apakšpunktu — ja maksājumu pārstāvim nav informācijas par to, cik liela ienākumu daļa gūta no procentu maksājumiem, par procentu maksājumu uzskata kopējo ienākumu summu.

3. Attiecībā uz 1. punkta d) apakšpunktu — ja maksājumu pārstāvim nav informācijas par to, cik liela procentuālā daļa no aktīviem ieguldīta parādprasībās, akcijās vai daļās, kā noteikts minētajā punktā, uzskata, ka šāda procentuālā daļa ir lielāka nekā 40 %. Ja maksājumu pārstāvis nevar noteikt ienākumu summu, kādu guvis īpašuma beneficiārs, uzskata, ka ienākums atbilst ieņēmumiem no akciju vai daļu pārdošanas, atmaksājuma vai izpirkšanas.

4. Ja procentus, kā noteikts 1. punktā, iemaksā kontā vai ar tiem kredītē kontu, kura īpašnieks ir 4. panta 2. punktā minētā saimnieciskā vienība, un šāda saimnieciskā vienība nav pretendējusi uz 4. panta 3. punktā paredzēto izvēli, tos uzskata par šādas saimnieciskās vienības procentu maksājumiem.

5. Attiecībā uz 1. punkta b) un d) apakšpunktu dalībvalstis var izvēlēties pieprasīt maksājumu pārstāvjiem to teritorijā aprēķināt vidējo procentu summu par laika posmu, kas nevar pārsniegt vienu gadu, un uzskatīt šādu vidējo procentu summu par procentu maksājumiem pat, ja šajā laika posmā nav notikusi pārdošana, izpirkšana vai atmaksājums.

6. Atkāpjoties no 1. punkta c) un d) apakšpunkta, dalībvalstis var izvēlēties izslēgt no procentu maksājumu definīcijas jebkādas minētajos apakšpunktos paredzētos ienākumus, kas gūti no uzņēmumiem vai saimnieciskām vienībām, kuras izveidotas to teritorijā, ja šādu saimniecisku vienību ieguldījumi 1. punkta a) apakšpunktā minētajās parādprasībās nav pārsnieguši 15 % no to aktīviem. Līdzīgi atkāpjoties arī no 4. punkta, dalībvalstis var izvēlēties izslēgt no 1. punktā noteiktās procentu maksājumu definīcijas procentus, ko iemaksā tādas 4. panta 2. punktā minētas saimnieciskās vienības kontā vai ar kuriem kredītē tās kontu, kura nav pretendējusi uz izvēli saskaņā ar 4. panta 3. punktu un ir izveidota šo dalībvalstu teritorijā, ja šādas saimnieciskās vienības ieguldījumi 1. punkta a) apakšpunktā minētajās parādprasībās nav pārsnieguši 15 % no tās aktīviem.

Ja dalībvalsts realizē šādu izvēli, tā ir saistoša citām dalībvalstīm.

7. 1. punkta d) apakšpunktā un 3. punktā minētā procentuālā daļa no 2011. gada 1. janvāra būs 25 %.

8. Procentuālās daļas, kas minētas 1. punkta d) apakšpunktā un 6. punktā, nosaka, atsaucoties uz fonda noteikumos vai attiecīgo uzņēmumu vai saimniecisko vienību dibināšanas dokumentos noteikto ieguldījumu politiku un, ja tādu nav, atsaucoties uz attiecīgo uzņēmumu vai saimniecisko vienību aktīvu faktisko sastāvu.

7. pants

Teritoriālā darbības joma

Šo direktīvu piemēro procentiem, ko maksā maksājumu pārstāvis, kas izveidots teritorijā, uz kuru attiecas Līgums atbilstīgi tā 299. pantam.

II NODAĻA

INFORMĀCIJAS APMAIŅA

8. pants

Informācija, ko sniedz maksājumu pārstāvis

1. Ja īpašuma beneficiārs ir rezidents citā dalībvalstī, nekā tā, kurā reģistrēts maksājumu pārstāvis, minimālais informācijas daudzums, kas maksājumu pārstāvim jāsniedz kompetentai iestādei reģistrācijas dalībvalstī, ietver:

a) īpašuma beneficiāra identitāti un dzīvesvietu, kas noteikta saskaņā ar 3. pantu;

b) maksājumu pārstāvja vārdu vai nosaukumu un adresi;

c) īpašuma beneficiāra konta numuru vai, ja tāda nav, tās parādprasības identifikāciju, kas rada procentus;

d) informāciju par procentu maksājumiem saskaņā ar 2. punktu.

2. Minimālais informācijas daudzums par procentu maksājumiem, kas jāsniedz maksājumu pārstāvim, atšķiras šādām turpmāk norādītām procentu kategorijām un norāda:

a) procentu maksājumam, kas minēts 6. panta 1. punkta a) apakšpunktā: samaksāto vai kredītēto procentu summu;

b) procentu maksājumam, kas minēts 6. panta 1. punkta b) vai d) apakšpunktā: vai nu minētajos punktos norādīto procentu vai ienākumu summu, vai arī pilnu ieņēmumu summu, kas gūta, notiekot pārdošanai, izpirkšanai vai atmaksājumam;

c) procentu maksājumam, kas minēts 6. panta 1. punkta c) apakšpunktā: vai nu minētajā punktā norādīto ienākumu summu, vai arī pilnu izmaksāto summu;

d) procentu maksājumam, kas minēts 6. panta 4. punktā: procentu summu, kas attiecināma uz katru tādas 4. panta 2. punktā minētas saimnieciskās vienības dalībnieku, kurš atbilst 1. panta 1. punkta un 2. panta 1. punkta nosacījumiem;

e) ja dalībvalsts realizē 6. panta 5. punktā minēto izvēli: aprēķināto vidējo procentu summu.

Tomēr dalībvalstis var ierobežot minimālās informācijas daudzumu par procentu maksājumiem, kas jāsniedz maksājumu pārstāvim, pieprasot viņam ziņot vienīgi par kopējo procentu vai ienākumu summu un kopējo ieņēmumu summu, kas gūta, notiekot pārdošanai, izpirkšanai vai atmaksājumam.

9. pants

Automātiska informācijas apmaiņa

1. Maksājumu pārstāvja dalībvalsts kompetentā iestāde pārsūta 8. pantā minēto informāciju kompetentajai iestādei dalībvalstī, kas ir īpašuma beneficiāra dzīvesvietas valsts.

2. Informācijas paziņošana notiek automātiski vismaz reizi gadā, sešos mēnešos pēc maksājumu pārstāvja dalībvalsts nodokļu gada beigām par visiem attiecīgā gada laikā veiktajiem procentu maksājumiem.

3. Direktīvas 77/799/EEK noteikumus piemēro informācijas apmaiņai saskaņā ar šo direktīvu, ja šīs direktīvas noteikumi no tiem neatkāpjas. Tomēr informācijai, kas jāsniedz atbilstoši šai nodaļai, nepiemēro Direktīvas 77/799/EEK 8. pantu.

III NODAĻA

PĀREJAS NOTEIKUMI

10. pants

Pārejas periods

1. Pārejas perioda laikā, kas sākas dienā, kura minēta 17. panta 2. un 3. punktā, kā arī ievērojot 13. panta 1. punktu, Beļģijai, Luksemburgai un Austrijai nav jāpiemēro II nodaļas noteikumi.

Tomēr tās saņem informāciju no pārējām dalībvalstīm saskaņā ar II nodaļu.

Pārejas perioda laikā šīs direktīvas mērķis ir nodrošināt minimālu efektīvu nodokļu uzlikšanu ienākumiem no uzkrājumiem, kas gūti kā procentu maksājumi, kuri maksāti vienā dalībvalstī īpašuma beneficiāriem fiziskām personām, kas ir citas dalībvalsts rezidenti nodokļu vajadzībām.

2. Pārejas periods beigsies pirmā pilnā finanšu gada beigās, kas seko vēlākajai no turpmāk minētajām dienām:

- diena, kad pēc Padomes vienprātīga lēmuma stājas spēkā nolīgums starp Kopienu un Šveici, Lihtenšteinu, Sanmarīno, Monako un Andoru, kas paredz informācijas apmaiņu pēc pieprasījuma, kā noteikts ESAO Paraugnolīgumā par informācijas apmaiņu nodokļu jautājumos, kurš izdots 2002. gada 18. aprīlī (še turpmāk "ESAO Paraugnolīgums"), attiecībā uz šajā direktīvā noteiktiem procentu maksājumiem, ko maksājumu pārstāvji, kas reģistrēti to attiecīgajās teritorijās, maksā īpašuma beneficiāriem, kuri ir rezidenti teritorijā, uz kuru attiecas šī direktīva, šīm pašām valstīm turklāt vienlaikus piemērojot ieturējuma nodokli šādiem maksājumiem ar likmi, kas noteikta atbilstošiem 11. panta 1. punktā minētajiem termiņiem,

- diena, kurā Padome vienprātīgi piekrīt, ka Amerikas Savienotās Valstis ir gatavas veikt informācijas apmaiņu pēc pieprasījuma, kā noteikts ESAO Paraugnolīgumā attiecībā uz procentu maksājumiem, kas noteikti šajā direktīvā, ko šo valstu teritorijā reģistrēti maksājumu pārstāvji maksā īpašuma beneficiāriem, kas ir rezidenti teritorijā, uz kuru attiecas šī direktīva.

3. Pārejas perioda beigās Beļģijai, Luksemburgai un Austrijai jāpiemēro II nodaļas noteikumi un tās turpmāk vairs nepiemēro ieturējuma nodokli un ieņēmumu sadali, kas noteikts 11. un 12. pantā. Ja Beļģija, Luksemburga vai Austrija izvēlas pārejas perioda laikā piemērot II nodaļas noteikumus, tās turpmāk vairs nepiemēro ieturējuma nodokli un ieņēmumu sadali, kas noteikta 11. un 12. pantā.

11. pants

Ieturējuma nodoklis

1. Pārejas periodā, kas minēts 10. pantā, Beļģija, Luksemburga un Austrija pārejas perioda pirmajos trīs gados iekasē 15 %, turpmākajos trīs gados 20 %, bet pēc tam 35 % ieturējuma nodokli, ja īpašuma beneficiārs ir citas dalībvalsts rezidents, nekā tā, kurā izveidots maksājumu pārstāvis.

2. Maksājumu pārstāvis iekasē ieturējuma nodokli šādi:

- a) par procentu maksājumu, kas minēts 6. panta 1. punkta a) apakšpunktā: par samaksāto vai kreditēto procentu summu;
- b) par procentu maksājumu, kas minēts 6. panta 1. punkta b) vai d) apakšpunktā: par to procentu vai ienākumu summu, kas norādīti minētajos punktos, vai ar līdzvērtīgas iedarbības nodevu, kura jāsedz saņēmējam par pilnu ieņēmumu summu, kas gūta, veicot pārdošanu, izpirkšanu vai atmaksāšanu;
- c) par procentu maksājumu, kas minēts 6. panta 1. punkta c) apakšpunktā: par to ienākumu summu, kas norādīti minētajā punktā;
- d) par procentu maksājumu, kas minēts 6. panta 4. punktā: par procentu summu, kas attiecināma uz katru 4. panta 2. punktā minētas saimnieciskas vienības dalībnieku, kurš atbilst 1. panta 1. punkta un 2. panta 1. punkta nosacījumiem;
- e) ja dalībvalsts izmanto izvēli, kas minēta 6. panta 5. punktā: par aprēķināto vidējo procentu summu.

3. Mērķiem, kas norādīti 2. punkta a) un b) apakšpunktā, ieturējuma nodokli piedzen proporcionāli par laika posmu, kurā īpašuma beneficiārs ir bijis parādpasības īpašnieks. Ja maksājumu pārstāvis nevar noteikt īpašuma laika posmu, pamatojoties uz tā rīcībā esošo informāciju, tas rīkojas attiecībā pret īpašuma beneficiāru tā, it kā viņš būtu bijis parādpasības īpašnieks visu tās pastāvēšanas laiku, ja vien viņš neuzrāda pierādījumus par iegūšanas dienu.

4. Tas, ka maksājumu pārstāvja dalībvalsts piemēro ieturējuma nodokli, neliedz dalībvalstij, kas ir īpašuma beneficiāra dzīvesvietas valsts nodokļu vajadzībām, uzlikt nodokļus ienākumiem saskaņā ar tās tiesību aktiem, ievērojot Līgumu.

5. Pārejas periodā dalībvalstis, kas iekasē ieturējuma nodokli, var noteikt, ka uzņēmēju, kurš maksā procentus vai nodrošina, ka procenti tiek maksāti 4. panta 2. punktā minētai citā dalībvalstī reģistrētai saimnieciskai vienībai, uzskatīta par maksājumu pārstāvi saimnieciskās vienības vietā un iekasē ieturējuma nodokli par šiem procentiem, ja vien šī saimnieciskā vienība nav oficiāli piekritusi, ka tās nosaukumu, adresi un kopējo tai samaksāto vai tai nodrošināto procentu summu paziņo saskaņā ar 4. panta 2. punktu.

12. pants

Ieņēmumu sadale

1. Dalībvalstis, kas iekasē ieturējuma nodokli saskaņā ar 11. panta 1. punktu, patur 25 % no ieņēmumiem un pārskaita 75 % procentus no ieņēmumiem dalībvalstij, kas ir procentu īpašuma beneficiāra dzīvesvietas valsts.

2. Dalībvalstis, kas iekasē ieturējuma nodokli saskaņā ar 11. panta 5. punktu, patur 25 % no ieņēmumiem un pārskaita 75 % pārējam dalībvalstīm proporcionāli pārskaitījumiem, kas veikti atbilstoši šī panta 1. punktam.

3. Šādus pārskaitījumus veic ne vēlāk kā sešos mēnešos pēc maksājumu pārstāvja dalībvalsts nodokļu gada beigām 1. punktā paredzētajā gadījumā, vai arī ne vēlāk kā sešos mēnešos pēc uzņēmēja dalībvalsts nodokļu gada beigām 2. punktā paredzētajā gadījumā.

4. Dalībvalstis, kas iekasē ieturējuma nodokli, veic nepieciešamos pasākumus, lai nodrošinātu, ka ieņēmumu sadales sistēma darbojas pareizi.

13. pants

Ieturējuma nodokļa procedūras izņēmumi

1. Dalībvalstis, kas iekasē ieturējuma nodokli saskaņā ar 11. pantu, paredz vienu vai abas turpmāk norādītās procedūras, lai nodrošinātu, ka īpašuma beneficiāri var pieprasīt, lai nodoklis netiktu ieturēts:

a) procedūru, kas ļauj īpašuma beneficiāram tieši pilnvarot maksājumu pārstāvi sniegt informāciju saskaņā ar II nodaļu, šādam pilnvarojumam attiecoties uz visiem procentiem, ko minētais maksājumu pārstāvis maksājis šim īpašuma beneficiāram; šādos gadījumos piemēro 9. panta noteikumus;

b) procedūru, kas nodrošina, ka ieturējuma nodokli neiekasē, ja īpašuma beneficiārs uzrāda savam maksājumu pārstāvim apliecību, ko kompetentā iestāde dalībvalstī, kas ir viņa dzīvesvietas valsts nodokļu vajadzībām, izveidojusi uz viņa vārdu saskaņā ar 2. punktu.

2. Pēc īpašuma beneficiāra pieprasījuma kompetentā iestāde dalībvalstī, kas ir viņa dzīvesvietas valsts nodokļu vajadzībām, izsniedz apliecību, kurā norāda:

a) īpašuma beneficiāra vārdu, adresi un nodokļu vai citu identifikācijas numuru, vai, ja tāda nav, īpašuma beneficiāra dzimšanas laiku un vietu;

b) maksājumu pārstāvja vārdu vai nosaukumu un adresi;

c) īpašuma beneficiāra konta numuru vai, ja tāda nav — vērtspāpīra identifikāciju.

Šādas apliecības derīguma termiņš nav ilgāks par trīs gadiem. To izsniedz ikvienam īpašuma beneficiāram, kas to pieprasa, divos mēnešos pēc šāda pieprasījuma iesniegšanas.

14. pants

Nodokļu dubultās uzlikšanas novēršana

1. Dalībvalsts, kas ir īpašuma beneficiāra dzīvesvietas valsts nodokļu vajadzībām, saskaņā ar 2. un 3. punkta noteikumiem nodrošina, ka tiek novērsta nodokļu dubultā uzlikšana, kas var notikt, piemērojot 11. pantā minēto ieturējuma nodokli.

2. Ja procentiem, ko saņēmis īpašuma beneficiārs, bijis piemērots ieturējuma nodoklis maksājumu pārstāvja dalībvalstī, tad dalībvalsts, kas ir īpašuma beneficiāra dzīvesvietas valsts nodokļu vajadzībām, atbilstoši saviem tiesību aktiem piešķir viņam nodokļu atlaidi, kas līdzvērtīga ieturētā nodokļa summai. Ja šī summa pārsniedz nodokļa summu, kāda jāmaksā saskaņā ar tās tiesību aktiem, dalībvalsts, kas ir dzīvesvietas valsts nodokļu vajadzībām, atmaksā īpašuma beneficiāram ieturētā nodokļa pārsnieguma summu.

3. Ja papildu 11. pantā minētajam ieturējuma nodoklim īpašuma beneficiāra saņemtajiem procentiem bijis piemērots jebkāda cita veida ieturējuma nodoklis, un dalībvalsts, kas ir dzīvesvietas valsts nodokļu vajadzībām, piešķir nodokļu atlaidi par šādu ieturējuma nodokli saskaņā ar saviem tiesību aktiem vai konvencijām par dubultās nodokļu uzlikšanas novēršanu, šādu citu ieturējuma nodokli kreditē pirms 2. punktā noteiktās procedūras piemērošanas.

4. Dalībvalsts, kas ir īpašuma beneficiāra dzīvesvietas valsts nodokļu vajadzībām, var aizstāt 2. un 3. punktā minēto nodokļu atlaides mehānismu ar 11. pantā minētā ieturējuma nodokļa atmaksājumu.

15. pants

Apgrozāmi parāda vērtspapīri

1. Pārejas periodā, kas minēts 10. pantā, bet ne vēlāk kā 2010. gada 31. decembrī, vietējās un starptautiskās obligācijas un citus apgrozāmus parāda vērtspapīrus, kas pirmo reizi emitēti līdz 2001. gada 1. martam, vai kuru sākotnējos emisijas prospektus līdz šim datumam apstiprinājušas kompetentās iestādes Padomes Direktīvas 80/390/EEK⁽¹⁾ nozīmē vai arī atbildīgās iestādes trešās valstīs, neuzskata par parādprasībām 6. panta 1. punkta a) apakšpunkta nozīmē, ja nenotiek turpmākas šādu apgrozāmu parāda vērtspapīru emisijas 2002. gada 1. martā vai vēlāk. Taču, ja pārejas periods, kas minēts 10. pantā, turpinās pēc 2010. gada 31. decembra, šī punkta noteikumus joprojām piemēro vienīgi attiecībā uz apgrozāmiem parāda vērtspapīriem:

- kas ietver bruto maksājumu un pirmstermiņa izpiršanas klauzulas, un
- ja maksājumu pārstāvis, kas noteikts 4. pantā, ir reģistrēts dalībvalstī, kura piemēro 11. pantā minēto ieturējuma nodokli, un šis maksājumu pārstāvis maksā procentus vai nodrošina, ka procenti tiek maksāti kāda īpašuma beneficiāra labā, kurš ir citas dalībvalsts rezidents.

Ja valdība vai saistīta saimnieciska vienība, kas darbojas kā valsts varas iestāde vai kuras loma atzīta ar starptautisku līgumu, kā norādīts pielikumā, 2002. gada 1. martā vai vēlāk emitē iepriekš minēto apgrozāmo parāda vērtspapīru turpmāku emisiju, tad visu šādu vērtspapīru emisiju, ko veido sākotnējā emisija un jebkura turpmāka emisija, uzskata par parādprasību 6. panta 1. punkta a) apakšpunkta nozīmē.

Ja iepriekš minēto apgrozāmo parāda vērtspapīru turpmāku emisiju 2002. gada 1. martā vai vēlāk emitē kāds cits emitents, uz kuru neattiecas otrā daļa, tad šādu turpmāku emisiju uzskata par parādprasību 6. panta 1. punkta a) apakšpunkta nozīmē.

2. Šā panta noteikumi neliedz dalībvalstīm uzlikt nodokļus ienākumiem no 1. punktā minētajiem apgrozāmiem parāda vērtspapīriem saskaņā ar to tiesību aktiem.

IV NODAĻA

DAŽĀDI NOTEIKUMI UN NOBEIGUMA NOTEIKUMI

16. pants

Citi ieturējuma nodokļi

Šī direktīva neliedz dalībvalstīm iekasēt cita veida ieturējuma nodokļus, kas nav minēti 11. pantā, saskaņā ar to tiesību aktiem vai konvencijām par dubultās nodokļu uzlikšanas novēršanu.

⁽¹⁾ OV L 100, 17.4.1980., 1. lpp. Direktīva ir atcelta ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2001/34/EK (OV L 184, 6.7.2001., 1. lpp.).

17. pants

Transponēšana

1. Dalībvalstis līdz 2004. gada 1. janvārim pieņem un publicē normatīvus un administratīvus aktus, kas vajadzīgi, lai izpildītu šīs direktīvas prasības. Dalībvalstis par to tūlīt informē Komisiju.

2. Dalībvalstis piemēro šos noteikumus no 2005. gada 1. janvāra, ja:

- i) Šveice, Lihtenšteina, Sanmarīno Republika, Monako un Andora no tās pašas dienas piemēro pasākumus, kas ir līdzvērtīgi šajā direktīvā paredzētajiem pasākumiem, saskaņā ar nolīgumiem, ko tās noslēgušas ar Eiropas Kopienu, pēc tam, kad Padome vienprātīgi pieņēmusi lēmumus;
- ii) ir noslēgti visi nolīgumi vai pieņemti visi citi noteikumi, kas nosaka, ka visas attiecīgās atkarīgās vai asociētās teritorijas (Normandijas salas, Menas sala un atkarīgās vai asociētās teritorijas Karību jūrā) no tās pašas dienas piemēro automātisku informācijas apmaiņu tādā pašā veidā, kā noteikts šīs direktīvas II nodaļā (vai pārejas perioda laikā, kas noteikts 10. pantā, piemēro ieturējuma nodokli ar tādiem pašiem noteikumiem, kā paredzēts 11. un 12. pantā).

3. Padome vismaz sešus mēnešus pirms 2005. gada 1. janvāra vienprātīgi nolemj, vai būs izpildīti 2. punktā izklāstītie nosacījumi, ņemot vērā attiecīgo pasākumu spēkā stāšanās dienas trešās valstīs un attiecīgajās atkarīgajās vai asociētajās teritorijās. Ja Padome nenolemj, ka nosacījumi būs izpildīti, tā vienprātīgi pieņem lēmumu par Komisijas priekšlikumu pieņemt jaunu datumu 2. punktā paredzētajiem mērķiem.

4. Ja dalībvalstis pieņem noteikumus, kas nepieciešami, lai izpildītu šīs direktīvas prasības, tajos ietver atsauci uz šo direktīvu vai arī šādu atsauci pievieno to oficiālajai publikācijai. Dalībvalstis nosaka, kā izdarāma šāda atsaucē.

5. Dalībvalstis par tiem tūlīt informē Komisiju un dara zināmus Komisijai galvenos savu tiesību aktu noteikumus, ko tās pieņemušas jomā, uz kuru attiecas šī direktīva, un šīs direktīvas un pieņemto valsts tiesību aktu noteikumu korelācijas tabulu.

18. pants

Pārskatīšana

Komisijai ik pēc trīs gadiem ziņo Padomei par šīs direktīvas darbību. Pamatojoties uz šiem ziņojumiem, Komisija vajadzības gadījumā ierosina Padomei tādus grozījumus šai direktīvā, kas nepieciešami, lai labāk nodrošinātu efektīvu nodokļu uzlikšanu ienākumiem no uzkrājumiem un novērstu nevēlamus konkurences izkropļojumus.

*19. pants***Stāšanās spēkā**

Šī direktīva stājas spēkā divdesmitajā dienā pēc tās publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

*20. pants***Adresāti**

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm.

Luksemburgā, 2003. gada 3. jūnijā

Padomes vārdā —

priekšsēdētājs

N. CHRISTODOULAKIS

PIELIKUMS

DIREKTĪVAS 15. PANTĀ MINĒTO SAISTĪTO SAIMNIECISKO VIENĪBU SARAKSTS

Šādas turpmāk norādītas saimnieciskas vienības tiks 15. panta vajadzībām uzskatītas par "saistītām saimnieciskām vienībām, kas darbojas kā valsts varas iestādes vai kuru loma ir atzīta ar starptautisku līgumu":

— saimnieciskas vienības Eiropas Savienībā:

Beļģija	Vlaams Gewest (Flandrija) Région wallonne (Valonija) Région bruxelloise/Brussels Gewest (Briseles apgabals) Communauté française (Francūžu kopiena) Vlaamse Gemeenschap (Flāmu kopiena) Deutschsprachige Gemeinschaft (Vāciski runājošo kopiena)
Spānija	Xunta de Galicia (Galisijas reģiona izpildu institūcija) Junta de Andalucía (Andalūzijas reģiona izpildu institūcija) Junta de Extremadura (Estremadūras reģiona izpildu institūcija) Junta de Castilla-La Mancha (Kastīlijas-Lamančas reģiona izpildu institūcija) Junta de Castilla-León (Kastīlijas un Leonas reģiona izpildu institūcija) Gobierno Foral de Navarra (Navarras reģiona pašvaldība) Govern de les Illes Balears (Baleāru salu reģiona pašvaldība) Generalitat de Catalunya (Katalonijas autonomā novada pašvaldība) Generalitat de València (Valensijas autonomā reģiona pašvaldība) Diputación General de Aragón (Aragonas reģiona padome) Gobierno de las Islas Canarias (Kanāriju salu pašvaldība) Gobierno de Murcia (Mursijas pašvaldība) Gobierno de Madrid (Madrides reģiona pašvaldība) Gobierno de la Comunidad Autónoma del País Vasco/Euzkadi (Basku zemes autonomās kopienas valdība) Diputación Foral de Guipúzcoa (Gipuskojas reģiona padome) Diputación Foral de Vizcaya/Bizkaia (Višajas reģiona padome) Diputación Foral de Alava (Alavas reģiona padome) Ayuntamiento de Madrid (Madrides pilsētas dome) Ayuntamiento de Barcelona (Barselonas pilsētas dome) Cabildo Insular de Gran Canaria (Grankanārijas sales padome) Cabildo Insular de Tenerife (Tenerifes salas padome) Institute de Crédito Oficial (Valsts kredītiestāde) Institute Catalán de Finanzas (Katalonijas Finanšu institūcija) Institute Valenciano de Finanzas (Valensijas Finanšu institūcija)
Grieķija	Οργανισμός Τηλεπικοινωνιών Ελλάδος (Nacionālā telekomunikāciju organizācija) Οργανισμός Σιδηροδρόμων Ελλάδος (Nacionālā dzelzceļa organizācija) Δημόσια Επιχείρηση Ηλεκτρισμού (Valsts elektrības sabiedrība)
Francija	La Caisse d'amortissement de la dette sociale (CADES) (Sociālo parādu izpirkšanas fonds) L'Agence française de développement (AFD) (Francijas Attīstības aģentūra) Réseau Ferré France (RFF) (Francijas Dzelzceļu tīkls) Caisse Nationale des Autoroutes (CNA) (Valsts Autoceļu fonds) Assistance publique Hôpitaux de Paris (APHP) (Parīzes Valsts slimnīcu atbalsts) Charbonnages de France (CDF) (Francijas Akmeņogļu valde) Entreprise minière et chimique (EMC) (Kalnrūpniecības un ķīmijas sabiedrība)
Itālija	Regioni Provinces Municipalitātes Cassa Depositi e Prestiti (Noguldījumu un aizdevumu fonds)
Portugāle	Região Autónoma da Madeira (Madeiras autonomais apgabals) Região Autónoma dos Açores (Azoru salu autonomais apgabals) Municipalitātes

— starptautiskās saimnieciskās vienības:

Eiropas Rekonstrukcijas un attīstības banka

Eiropas Investīciju banka

Āzijas Attīstības banka

Āfrikas Attīstības banka

Pasaules Banka/SRAB/SVF

Starptautiskā Finanšu sabiedrība

Amerikas Attīstības banka

Eiropas Padomes Sociālās attīstības fonds

Eiropas Atomenerģijas kopiena

Eiropas Kopiena

Corporación Andina de Fomento (CAF) (Andu Attīstības sabiedrība)

Eurofima

Eiropas Ogļu un tērauda kopiena

Ziemeļvalstu Investīciju banka

Karību jūras baseina valstu attīstības banka

Noteikumi, kas ietverti 15. pantā, neskar starptautiskās saistības, kādas dalībvalstis var būt noslēgušas attiecībā uz iepriekšminētajām starptautiskajām saimnieciskajām vienībām.

— saimnieciskās vienības trešās valstīs:

Saimnieciskās vienības, kas atbilst šādiem kritērijiem:

- 1) saimniecisku vienību nepārprotami uzskata par valsts iestādi saskaņā ar valsts kritērijiem;
 - 2) šāda valsts iestāde ir ārpustirgus ražotājs, kas pārvalda un finansē darbību grupu un galvenokārt ražo ārpustirgus preces un sniedz ārpustirgus pakalpojumus, kuri paredzēti sabiedrības labā un kurus efektīvi kontrolē valsts;
 - 3) šāda valsts iestāde ir liels un regulārs parāda instrumentu emitents;
 - 4) attiecīgā valsts var garantēt, ka šāda valsts iestāde neizmantos pirmstermiņa izpirkšanu bruto maksājumu klauzulu gadījumā.
-